

Kaivattu

Päivi
Ollikainen

Kaivattu

Päivi Ollikainen

Kaivattu

Teokset:

Hyppy, pienoisromaani (2020)

Siivuja, antologia (Vantaan sanataidekoulu 2013). Novelleja ja runoja nimellä Päivi Ramstadius

© 2022 Päivi Ollikainen

ISBN: 978-952-80-6233-2

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

Sisällys

I Kotipesä

Lapsuuden kepeä huolettomuus

Aikakone	9
Serkukset	14
Kotivalo	17
Viikon taitoskohta	21

II Matkan päästä

Irtoamisen kipu tuntuu enää hetken

Laturetki	31
Lähtemisiä	35
Ensimmäinen kesätyö	38
Šeket – hiljaa!	42
Postikortti	47
Muuri	53

III Katse

Samaan suuntaan, rinnakkain

Ratakierros	65
-------------	----

Supersankari	69
Perhejoulu	76
Uusi toivo, uskallus	85
IV Yhteys	
<i>Ikävä jonnekin, jotakuta</i>	
Kadonnut yhteys	91
Lasin takaa	95
Takaisin kotiin	100
Hän, jota ei enää ole	108
Sinun kätesi	118

I Kotipesä

Lapsuuden kepeä huolettomuus

Aikakone

Lumet ovat sulaneet pelloilta, kostea multa tuoksu ja taivas kaartuu korkeana. On pääsiäislauantai. Isä on virittämässä keinua navetan vintille. Hän kiinnittää vahvat, karkeat köydet poikkihirsisiin vintin kattoon, ja keinu on valmis.

Lapset ovat pyörineet malttamattomina isän ympärillä, he kisaavat, kuka pääsee ensimmäisenä testaamaan keinua. Jokainen vuorollaan, isä toppuuttelee, ja nostaa pienimmän tytön kyytiin. Pojat saavat potkia vauhtia itse, he eivät jarruttele. Keinua nouseekin huiman korkealle, vatsanpohjassa kipristää. Vintin leveät ovet ovat sepposen selällään, ja kun keinulauta heilahtaa eteen, ylös, näkymät aukeavat lavealle ja kauas peltomaisemaan.

Tätä hetkeä on odotettu – ja silti se tulee aina yhtä yllättäen. Kevät on täällä. Heilu, keinuni, hei!

Mäntysuovan tuoksu, veden loiskahtelu, auringon kimallus, etäämpää uimarannalta kuuluvat iloiset kiljahdukset.

Katumajärven rannassa isä ja äiti vierekkäin kuuraavat kumpikin omaa, pitkää mattoa, hartiati tiukkoina. Isän olkavarret paistavat hullunkurisen valkoisina, kun taas käsivarret ja niska ovat ruskeiksi päivettyneet. Äidin kaula punoittaa huolestuttavasti. Leveälierinen hellehattu suojaa poskia ja nenää, isän lippalakki on keikahtanut viinon.

Kun matot on pesty, isä pulahtaa veteen ja kauhoo muutaman pitkän vedon ulapalle päin. Äiti ei uskalla uida niin kauas, mutta virkistäytyy hänkin laiturin tuntumassa. Sitten he yhdessä huuhtelevat pitkät, painavat matot.

Isä on asettautunut viinimarjapensaiden väliin matalalle puupallille ja riipii helakanpunaisia marjoja astiaan, joka lepää hänen pohkeittensa välissä. Kesäillan pitenevät varjot, paljaita nilkkoja kutitteleva ruoho, korvan vieressä pörräävä kärpänen, ohiajavan junan suhahdus.

Mummolan kesäinen pihamaa, eno, täti ja rivi serkkuja keinussa varpaat paljaina, pöydällä sininen mehukannu. Koivunlehtien lomasta siivilöityvä aurinko, joka täplittää lasisen kannun pintaa.

Kirjan novellit ovat tunnelmakuvia elämäntilanteista, joissa kaipaus on jollakin tavoin läsnä.

Juna lähtee asemalta ja saattaja kutistuu pieneksi pisteeksi. Irtoamisen kipu tuntuu vain hetken. Postikortti Afrikasta havahduttaa nuoren opiskelijan: oliko poikaystävää sittenkään ikävä? Nuori mies menettää isoveljensä. Elämään asettuu uusi, raskas vastuu. Kaipaus ja suru on painettava alas, jotta kaikki ei sortuisi. Ikkunoista tuikkii lämmin, kutsuva valo. Se herättää ikävän jonnekin – kotiin?

BoD

9 789528 062332

